

Vezető szerkesztő:
Brutovszky Gabriella

Korrektor:
Petres Sándor

Örökös munkatárs: Turczel Lajos

Tiszteletbeli munkatárs:
Fibi Sándor

A szerkesztőbizottság elnöke:
Pintes Gábor

Tagok:
Elek József
Fehér Ágota
Herdcics Kalocsányi Mónika
Horváth Géza
Kralina Hoboth Katalin
Puskás Andrea
Szabó Tibor
Tóth Katalin
Tóth Tibor
Vančo Ildikó

Tördelőszerkesztő:
Rácz Éva

Webadminisztrátor:
Decsi Zoltán

Kiadja:
Katedra Polgári Társulás

Elérhetőség:
Katedra Polgári Társulás
Október utca 1493/10, 929 01 Dunaszerdahely
(Októbrová 1493/10, 929 01 Dunajská Streda)
Tel.: +421 907 212 393
katedrapolgaritarsulas@gmail.com
www.katedra.sk

KATEDRA
mesanők
ročník XXIX., 9. číslo, máj 2022
Vydatel:
Katedra Polgári Társulás
Októbrová 1493/10, 929 01 Dunajská Streda
IČO: 54187524
ISSN 2729-9066

REDAKCIJA / SZERKESZTŐSÉGÜNK:
Katedra Polgári Társulás
Október utca 1493/10, 929 01 Dunaszerdahely
(Októbrová 1493/10, 929 01 Dunajská Streda)
Tel.: +421 907 212 393

Honlap: <http://www.katedra.sk>
katedra.szerkesztoseg@gmail.com

Minden jog fenntartva.
Kéziratokat nem őrzünk meg
és nem küldünk vissza.

CSENGER ORSOLYA

A DŰLŐK

Elővagy. Nedámok. Pereserdő. Hegyalja. Búcsi ember lánya 28 évesen ismeri meg szülőfaluja dűlőinek elnevezéseit, elterületeinek pontos helyét, és 31 évesen, a járványhelyzet okozta mozgáskorlátozásnak köszönhetően válik egyik kedvenc szabadidőtöltésévé, hogy rendszeres sétákat tegyen a határban.

Sétálásaim közben autentikus népzenei feldolgozásokat, klasszikus zenét hallgattam, de egy alkalommal a lejátszó egy verssel kedveskedett nekem, majd még eggyel, és még eggyel..., így alakult ki, hogy Weöres Sándor, Reményik Sándor, Túrmezei Erzsébet, Krúdy Gyula szavait hallgatva ért néhány elem ugró őz, felröppenő fácán, ugráló nyúl vagy hopp, elfogyott az út.

De az igazat megvallva: szülőfalumat már tíz éves koromtól távolinak éreztem magamtól. Sajnos az iskolaváltással (kisgimnázium) szinte teljesen kiestem a falu életéből, elszakadtam a közösségtől. Így hazaköltözésemtől nyitott szemmel, mint egy turista, újra fel akartam fedezni Bulchu vezér települését:

... a Szent István teret, ahol az 1914-ben épült római katolikus harangláb található, és ami körül gyerekként fogócskáltunk, cápásat játszottunk, bicikliztünk, görkoriztunk, beszélgettünk, itt-ott huncutul meg is húztuk a harangot.

... a mezőgazdasági szövetkezet irodaépületének homlokzatán látható mozaikképet, ami több mint egy évtizeden keresztül rendszeresen az első látkép volt, miután felhúztam ablakom redőnyét. És az a rengeteg bál, ami ott szerveződött!

... a halastót, ahol az egyik legjobb program a családi és baráti szalonasztás, hatyúk etetése, titkos fürdőzések, télen zenés jégkorizás, forraltborozás,

... a fődásást, ahol hintáztunk, fűben feküdtünk,

... a halastó melletti kiserdőt, ahol húsvét előtt rendszeresen ibolyáztunk, és ahol biológiára szorgalmi egyesért mohát szedtem,

... a helyi temetőt, ahol fára mászva minden éven a hársfa virágát szedtük nővéremmel,

... az Újhegyet, ahol alsó tagozatos kisdíakként tájfutó csapatokban versenyeztünk. De szerettem!

... a Faluház mögötti Petőfi-szobrot, a trianoni keresztet, ahol mindig-mindig összejönnek a falu megemlékezni kívánó tagjai,

... a felújított intézményeket, a Szivárvány Óvodát, aminek az udvarán levélből, homokból, sárból palacsintát sütöttünk, a nagy kék, többszemélyes hinta megállás nélkül himbálózott előre, hátra; a Katona Mihály Alapiskolát, ahol az alapkészségek elsajátítása mellett, zongora, első szerelem, chrumki a büféből is terítékre került,

... a búcsi szőlőhegyet, ahol a kétkezi munka megtanított az alázatra (Pedig gyerekként hogy ellenkezőtem!): kapálás, bújtatás, venyégkihordás, metszés,

ültetés, szüretelés; mély beszélgetések vagy épp a nyugalom színtere. Teljes kiszakadás a hétköznapiakból, ... a búcsi pinceutat, ahol egymás borainak kóstolása mellett a beszélgetés, éneklés, zenélés kerül terítékre,

... a Kerekfűzest, ahonnan mindenki barkát szed, és amiről a helyi néptáncsoport is a nevét kapta,

... a falu utcáit, amiket számtalanszor körbecikliztem, vagy amiken délutánonként egy varázskövet rugdosva jutottam haza az iskolából,

... a háromméterest (tavunk egy része), ahol kamasz lelkem rendszeresen nyugalmat talált,

... a Káosztás utcát, ahol illatos bodzát szedtünk télire,

... a Bulcsú vezér lovasszobrát, aminek felavatásakor „lehullt a lepel”, és az én hét éves arcomon egy tátott szájat és két csillogó barna szemet lehetett látni,

... az I. és II. világháborús emlékművet, ami a nagyapám sírjától „egy kőhajtásnyira” áll,

... a lelki békét segítő református templomot, ahol egy tábla áll a faluból kitelepítettek, deportáltak emlékére. Bár a búcsi dédszüleim nem érintettek, viszont a Csehországba deportált kisújfalusi dédapám és családja mindig eszembe jut róla,

... Csekes Ica „féháját”, amit bármelyik skanzen, néprajzi múzeum megirigyelne,

... az Attila Malmot, ahova gyerekként minden októberben szüleimmel és nővéremmel elmentünk vacsorázni, és az étlap igénye nélkül rendszeresen rántott sajtot rendeltünk hasáburgonyával és mártással,

... a Babamúzeumot, ahol a babákat Felvidék autentikus viseleteibe öltöztették,

... Gál Sándor munkásságát, aki folyamatosan tanít:

„Örzöm a vályogfalak árnyait

a visszafordult időben

s ha elgondolom

mennyi omladék

vár még rám

s mennyi

holnapi munka

hogy megtisztuljon

a belső tér — —

mert minden ami

ma még

falként áll előttem

törmelékké omolhat

bármelyik hajnalon“

... Katona Mihály református lelképásztorunk, földrajztudóunk aktív tevékenységét a faluban és a Kárpát-medencében,

... a „Gatyaszár utcát”, a búcsi hortobágyot, az iránymutató gólyafészket,

... és nem utolsósorban a barátokat, akikkel mindig pihentető „kiülni” a már említett pinceútra egy nagy pohár hideg roséfröccs mellé, közben házi hamburgert, palacsintát, bográcsban rotyogó finomságot vagy épp lángost eszegetni.